

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **K. S.**, nar. X, st. příslušnost X
*zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1*

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2024, č. j. CPR-55209-3/ČJ-2024-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce, občan Uzbekistánu, brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2024, č. j. CPR-55209-3/ČJ-2024-930310-V243 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kraje ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPP-150598-17/ČJ-2024-030022. Jím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. ZPC uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států v délce jednoho roku. Pobytová kontrola v plzeňském supermarketu provedená dne 18. 10. 2024 totiž žalobce zastihla, jak bez povolení k zaměstnání na území ČR pracuje coby ostraha, přičemž bylo zjištěno, že tak činí nejpozději od 1. 10. 2024. Žalobce však namítá, že až do 16. 10. 2024 disponoval dlouhodobým vízem k pobytu vydaným Slovenskem.

Obsah žaloby

2. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány pochybily v právním posouzení věci. Je sice pravdou, že na území ČR nelegálně pracoval, ale nelegálního pobytu se nedopustil, protože zde pobýval na základě dlouhodobého víza vydaného Slovenskem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc ani nevymezuje, od jaké doby měl být jeho pobyt v ČR vnímán coby nelegální. Jde přitom o dvě odlišné skutkové podstaty, které napadené rozhodnutí nedůvodně kumuluje. Precizní vymezení doby trvání protiprávního stavu je předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí. I kdyby v momentu odhalení nelegální práce ztratil povolení k pobytu, platilo by to právě až od tohoto okamžiku a pobyt by byl ukončen, ale nebyl by brán jako nelegální.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo zjištění, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu a byl zaměstnán na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povelní je podmínkou jeho výkonu. Protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Žalovaná dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Posouzení věci

4. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s takovým postupem výslovně souhlasila žalovaná a žalobce se ve stanovené lhůtě ani až do vyhlášení tohoto rozsudku k výzvě soudu, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, nevyjádřil, proč se jeho souhlas předpokládá (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
5. Žaloba není důvodná.
6. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem týkajícím se přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Učinil tak v logice soudního přezkumu, ostatně NSS již ve své judikatuře konstatoval, že teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Žalobce přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zpochybnil tvrzením, podle něhož v něm není vymezena doba, po kterou byl jeho pobyt na území ČR považován za nelegální.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

7. Tento žalobní bod je zjevně nedůvodný, neboť jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 5–6), tak i napadené rozhodnutí (str. 4) zcela jednoznačně i s příslušným odůvodněním konstatují, že žalobcův pobyt na území ČR nelze považovat za legální od 1. 10. 2024, neboť od tohoto dne žalobce prokazatelně pracoval v prodejně Norma v Plzni, Gerské ulici. Tato skutečnost je v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jasně uvedena. Žádné pochybnosti o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto z daného důvodu nejsou jakkoli namístě.
8. Dále se soud zabýval žalobním bodem tvrdícím nesprávné právní posouzení věci. Vyšel přitom z následující právní úpravy.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
10. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. ZPC: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“
11. Podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex): „*Pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky: zdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu a mají zajištěny dostatečné prostředky pro obživu jak na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do své země původu nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno jejich přijetí, nebo jsou schopni si tyto prostředky legálním způsobem opatřit.*“
12. Dle čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice): „*Členské státy vydají rozhodnutí o navrácení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5.*“ Podle čl. 3 odst. 2 téže směrnice: „*Pro účely této směrnice se rozumí „neoprávněným pobytem“ přítomnost státního příslušníka třetí země, který nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky vstupu uvedené v článku 5 Schengenského hraničního kodexu nebo jiné podmínky vstupu, pobytu nebo bydliště v určitém členském státě, na území tohoto členského státu.*“
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 10. 2024 byla v plzeňském supermarketu Norma na adrese Gerská 34 provedena pobytová kontrola. V jejím rámci byl v obchodě zjištěn žalobce, který zde pracoval coby ostraha. Policejní hlídce se prokázal uzbekým pasem,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v němž měl vyznačené dlouhodobé vízum vydané Slovenskem platné od 19. 7. 2024 do 16. 10. 2024. Vedoucí prodejny policistům sdělila, že žalobce tam pracuje nejpozději od 1. 10. 2024, přičemž předložila i žalobcův docházkový arch. Z něho vyplynulo, že žalobce skutečně v této prodejně pracuje každý den právě od 1. 10. 2024, a to ve směnách od 7 do 20 hodin.

14. Při výslechu žalobce sdělil, že z Uzbekistánu přicestoval v září 2024 nejprve letecky na Slovensko, kam měl vydané vízum, a strávil tam asi měsíc. Pak se vydal do ČR za kamarádem, který pracoval také jako ostraha ve stejném supermarketu v Plzni. Kamarád však potřeboval kvůli nemoci odjet domů, tak jej zastoupil v práci. Dne 20. 10. 2024 měl kamarád dostat výplatu, kterou on by mu vybral a odvezl. Na Slovensku má zažádáno o prodloužení víza, měl se tam na úřad dostavit dne 21. 10. 2024. Jeho úkolem v supermarketu bylo hlídat, kolik přišlo zboží, a kontrolovat, aby zákazníci nekradli. V práci ho zaučil nějaký člověk, který hovořil česko-rusky. Sám žádnou smlouvu nepodepisoval, šlo jen o zástup. Že se na území ČR již zdržuje nelegálně, věděl, ale již 21. 10. 2024 chtěl odcestovat zpět na Slovensko. Byl si vědom, že porušuje zákony, když se v ČR zdržuje bez povolení k pobytu. Tvrdil, že v supermarketu pracuje jen 5 dní. Ze sdělení Národního komunikačního centra EUROSUR na Slovensku pak bylo zjištěno, že žalobce měl Slovenskem vydané vízum do 16. 10. 2024, ale o další povolení k pobytu nepožádal.
15. Soud se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nezabýval problematikou zákonnosti napadeného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. ZPC, tj. zjednodušeně řečeno z důvodu výkonu nelegální práce, protože tuto stránku věci žalobce nijak nespornuje. Činí však sporným otázku, zda lze uzavřít, že se na území ČR zdržoval také nelegálně, případně od kdy.
16. V této souvislosti je především třeba zdůraznit, že žalobce se dne 18. 10. 2024, kdy byl zastižen pobytovou kontrolou, na území ČR nepochybně zdržoval neoprávněně, protože dlouhodobé vízum vydané Slovenskem mu vypršelo dne 16. 10. 2024 a žádným jiným oprávněním k pobytu žalobce nedisponoval. Toho si ostatně žalobce byl dobře vědom, neboť sám policii při svém výslechu sdělil, že ví, že mu platnost víza skončila a že porušuje zákon, když se v ČR zdržuje bez povolení k pobytu.
17. Soud však dospěl k závěru, že v projednávaném případě správní orgány posoudily otázku legálnosti žalobcova pobytu na území ČR zákonným způsobem, pokud uvedly, že se žalobce na území ČR zdržoval nelegálně již od 1. 10. 2024. Neoprávněnost žalobcova pobytu na území ČR totiž může být i důsledkem toho, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Jakkoli totiž nelze odestát, že žalobce až do dne 16. 10. 2024 disponoval dlouhodobým vízem vydaným Slovenskou republikou, toto vízum jej ovšem neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ČR. Dokazováním, které bylo provedeno ve správním řízení, vyšlo jednoznačně najevo (a ani žalobce to ostatně nečiní sporným), že žalobce na území ČR vykonával zaměstnání, aniž k tomu disponoval potřebným oprávněním. Jakkoli sám žalobce při svém výslechu tvrdil, že tak činil jen 5 dní před svým zajištěním policií (tj. od 14. 10. 2024), z docházkového archu předaného policii vedoucí příslušné prodejny bylo postaveno najisto, že žalobce jako ostraha pracoval již nejpozději od 1. 10. 2024. Na tomto archu jsou evidovány žalobcovy příchody a odchody a tyto záznamy jsou jím podepsány. Také vedoucí dané prodejny policistům sdělila, že žalobce v prodejně pracuje „minimálně“ od 1. 10. 2024. Nic z toho pak nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ve správním řízení nijak zpochybněno a není tak učiněno ani v podané žalobě, pročez soud nemá důvod o této skutečnosti jakkoli pochybovat.

18. To pak ve svém důsledku znamená, že žalobce nebyl nejpozději od 1. 10. 2024 schopen zdůvodnit účel svého pobytu, a nesplňoval tak podmínku vstupu pro státní příslušníky třetích zemí podle čl. 6 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu, jak je toto ustanovení shora citováno. Z toho důvodu mohla policie vydat rozhodnutí o navrácení žalobce podle čl. 6 odst. 1 návratové směrnice, kterým je podle českého práva rozhodnutí o správním vyhoštění. Z těchto skutečností také vyplývá, že nemůže-li v důsledku neoprávněného výkonu zaměstnání cizinec zdůvodnit účel svého pobytu v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu, zdržuje se na území neoprávněně. Lze totiž konstatovat, že neoprávněný výkon zaměstnání činil pobyt žalobce na území ČR bez dalšího neoprávněným.
19. Jak plyne z čl. 3 odst. 2 návratové směrnice, neoprávněný pobyt ve smyslu čl. 6 odst. 1 též směrnice není dán jen u těch cizinců, kteří nesplňovali podmínky vstupu od počátku, ale také u těch, kteří tyto podmínky přestali splňovat až po svém vstupu a pobytu na území členského státu EU (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29). Oprávněnost nebo neoprávněnost pobytu je totiž třeba vázat na splnění všech podmínek stanovených v čl. 6 Schengenského hraničního kodexu.
20. K těmto závěrům je možno odkázat i na judikaturu NSS. Ten ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 Azs 18/2024-26, č. 4582/2024 Sb. NSS, dospěl k následujícímu závěru (podtržení připojil Krajský soud v Plzni): „*Nejvyšší správní soud zastává názor, že podle čl. 6 odst. 2 návratové směrnice musí být po celou dobu pobytu splněna i podmínka schopnosti cizince „zdůvodnit účel a podmínky předpokládaného pobytu“, stanovená v čl. 6 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu. (...) U žalobce bylo postaveno najisto, že na území České republiky vykonával zaměstnání bez povolení, ačkoli bylo vyžadováno. Žalobce zde sice mohl pobývat, nikoli však za účelem výkonu zaměstnání. Pakliže navzdory tomu vykonával zaměstnání v rozporu se zákonem, je zřejmé, že jeho pobyt sloužil jinému účelu než tomu, pro který na území České republiky mohl pobývat.*“
21. Aplikovatelnosti těchto závěrů na projednávanou věc přitom nebrání to, že byly vysloveny ve vztahu k čl. 6 odst. 2 návratové směrnice. Tato skutečnosti totiž jen reflektuje odlišné skutkové okolnosti kasačním soudem projednané věci, v níž cizinec dosud disponoval slovenským povolením k přechodnému pobytu. V nyní řešené věci však žalobce ani v době, kdy byl správními orgány zajištěn, ani v době jejich rozhodování žádným pobytovým oprávněním vydaným jiným členským státem nedisponoval. Nebylo v ní tedy třeba řešit výjimku stanovenou v čl. 6 odst. 2 návratové směrnice, podle něhož státní příslušníci třetí země, kteří neoprávněně pobývají na území členského státu a kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem, jsou povinni neprodleně odejít na území tohoto jiného členského státu. Na výkladu pojmu „neoprávněný pobyt“, který je obsažen také v čl. 6 odst. 1 návratové směrnice, tento skutkový rozdíl však nemůže mít z povahy věci žádný dopad.
22. Za takové situace soud uzavřel, že správní orgány v posuzované věci zvolily přílehavou právní kvalifikaci žalobcova jednání, které podřadily (také) pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC. Žalobce tím, že na území ČR od 1. 10. 2024 bez oprávnění vykonával zaměstnání, přestal splňovat podmínky pro svůj vstup a pobyt na území ČR, přestože v dané době ještě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

disponoval slovenským dlouhodobým vízem. Zákonně tedy správní orgány konstatovaly, že žalobce se na území ČR zdržoval neoprávněně právě již od 1. 10. 2024.

23. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

Závěr a náklady řízení

24. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 7. února 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce